

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Janusz Jaromin (spr.)
Sędziowie:	SA Stanisław Stankiewicz SA Stanisław Kucharczyk
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anita Jagielska

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Janiny Rzepińskiej

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2015 r. sprawy

1) **M. M.**

oskarżonego z art. 280 § 1 i 2 k.k.

2) **Ł. M.**

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp.

z dnia 16 października 2014 r., sygn. akt II K 43/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w zakresie pkt I.1 części dyspozytywnej uznaje M. M. za winnego tego, że w dniu 9 czerwca 2013 r. w godzinach między 15:00 a 16:00 przy stawie rybnym znajdującym się w kompleksie leśnym w rejonie B., w gminie M., w województwie (...), uderzył gałęzią w prawe ramię Z. F., co skutkowało powstaniem siniaka w okolicy barku pokrzywdzonego, czym spowodował u pokrzywdzonego naruszenie narządu ciała na okres poniżej 7 (siedmiu) dni, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 23 grudnia 2003 r. w sprawie VI K 310/03 za czyn z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 14 grudnia 2007 r. do 14 sierpnia 2008 r., tj. w ciągu 5 lat po odbyciu tej kary, tj. przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie z art. 157 § 2 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. w zakresie pkt I.2 i III części dyspozytywnej uznaje M. M. i Ł. M. za winnych tego, że w dniu 13 czerwca 2013 r. około godz. 19:00 przy stawie rybnym znajdującym się w kompleksie leśnym w rejonie B., w gminie M., w województwie

(...), działając wspólnie i w porozumieniu, przy ustalonym podziale ról, Ł. M. naruszył nietykalność cielesną Z. Ś. w ten sposób, że popchnął i przewrócił pokrzywdzonego na ziemię, a następnie przycisnął go kolanami do podłoża, a M. M. przystawiając pokrzywdzonemu do głowy ręczny miotacz gazu (...) marki „N. (...)” zagroził mu pozbawieniem życia, czym wzbudził w nim uzasadnioną obawę spełnienia tych słów, przy czym M. M. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 23 grudnia 2003 r. w sprawie VI K 310/03 za czyn z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 14 grudnia 2007 r. do 14 sierpnia 2008 r., tj. w ciągu 5 lat po odbyciu tej kary, tj. przestępstwa z art. 217 § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a w stosunku do M. M. nadto w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza M. M. karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, a Ł. M. karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

3. łagodzi orzeczoną wobec M. M. w pkt II części dyspozytywnej karę łączną pozbawienia wolności do 10 (miesięcy),

4. w zakresie pkt I.1 i 2 części dyspozytywnej uznaje M. M. za winnego tego, że:

a. w dniu 9 czerwca 2013 r. przy stawie rybnym znajdującym się w kompleksie leśnym w rejonie B., w gminie M., w województwie (...), dokonał kradzieży wędki teleskopowej marki „J. (...)” z kołowrotkiem marki „ (...) B. (...)” o wartości 50 (pięćdziesiąt) złotych, działając na szkodę Z. F. tj. wykroczenia z art. 119 § 1 k.w.,

b. w dniu 13 czerwca 2013 r. przy stawie rybnym znajdującym się w kompleksie leśnym w rejonie B., w gminie M., w województwie (...), dokonał kradzieży wędki marki „A. (...)” z kołowrotkiem marki „R.” o wartości 200 (dwustu złotych) zł, działając na szkodę Z. Ś. tj. wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i za te wykroczenia na mocy art. 119 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierza mu łącznie karę 600 (sześćset) złotych grzywny;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. S. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. M. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonych w całości od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, w tym od opłaty.

Sygn. akt II AKa 2/15

UZASADNIENIE

M. M. i Ł. M. zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 13 czerwca 2013 r. około godz. 19:00 w kompleksie leśnym w rejonie B., gmina M., województwa (...), przy stawie rybnym, działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. M. przy określonym podziale ról, po uprzednim użyciu przemocy, polegającej na pchnięciu, przewróceniu na ziemię i przyciśnięciu kolanami do podłoża Z. Ś. przez Ł. M. i doprowadzeniu go w ten sposób do stanu bezbronności, posługując się środkiem obezwładniającym w postaci miotacza gazu parki „N. (...)”, grożąc natychmiastowym jego użyciem dokonał kradzieży wędki marki „A. (...)” z kołowrotkiem marki „R.” o wartości 200 zł, działając tym samym na szkodę Z. Ś., tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k.,

a także M. M. został oskarżony o to, że:

II. w dniu 9 czerwca 2013 r. w godzinach między 15:00 a 16:00 w kompleksie leśnym w rejonie B., gmina M., województwa (...), przy stawie rybnym po uprzednim użyciu przemocy polegającej na uderzeniu drewnianym kołkiem, w prawą rękę doprowadził Z. F. do stanu bezbronności, a następnie dokonał kradzieży wędki teleskopowej marki „J. (...)” z kołowrotkiem marki „ (...) B. (...)”

(...)” o wartości 50 złotych, działając tym samym na szkodę Z. F., który w wyniku zdarzenia doznał obrażeń ciała w postaci urazu ramienia,

tj. o czyn z art. 280 §1 k.k.,

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 16 października 2014 r. (sygn. akt II K 43/14):

I. Oskarżonego **M. M.** uznał za winnego tego, że:

1.w dniu 9 czerwca 2013 r. w godzinach między 15:00 a 16:00 przy stawie rybnym znajdującym się w kompleksie leśnym w rejonie B., w gminie M., w województwie (...), uderzył gałęzią w prawe ramię (...), co skutkowało powstaniem siniaka w okolicy barku pokrzywdzonego, czym spowodował u pokrzywdzonego naruszenie narządu ciała na okres poniżej 7 (siedmiu) dni, a następnie dokonał kradzieży wędki teleskopowej marki „J. (...)” z kołowrotkiem marki „(...) B.(...)” o wartości 50 (pięćdziesiąt) złotych, działając tym samym na szkodę Z. F., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego

w M. z dnia 23 grudnia 2003 r. w sprawie VI K. 310/03 za czyn z art. 207. § 1. k.k. w zb. z art. 157. § 2. k.k. na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 14 grudnia 2007 r. do 14 sierpnia 2008 r., tj. w ciągu 5 lat po odbyciu tej kary, tj. przestępstwa z art. 157. § 2. k.k. w zw. z art. 64. § 1. k.k. w zw. z art. 119. § 1. k.w. w zw. z art. 10. § 1. k.w.,

2.w dniu 13 czerwca 2013 r. około godz. 19:00 przy stawie rybnym znajdującym się w kompleksie leśnym w rejonie B., w gminie M., w województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. M., przy ustalonym podziale ról, Ł. M. naruszył nietykalność cielesną Z. Ś. w ten sposób, że popchnął i przewrócił pokrzywdzonego na ziemię, a następnie przycisnął go kolanami do podłoża, a M. M. przystawiając pokrzywdzonemu do głowy ręczny miotacz gazu (...) marki „N. (...)” zagroził mu pozbawieniem życia, czym wzbudził w nim uzasadnioną obawę spełnienia tych słów, po czym M. M. dokonał kradzieży należącej do pokrzywdzonego wędki marki „A. (...)”

z kołowrotkiem marki „R.” o wartości 200 (dwustu złotych) zł, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego

w Międzyrzeczu z dnia 23 grudnia 2003 r. w sprawie VI K. 310/03 za czyn z art. 207. § 1. k.k. w zb. z art. 157. § 2. k.k. na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 14 grudnia 2007 r. do 14 sierpnia 2008 r., tj. w ciągu 5 lat po odbyciu tej kary, tj. przestępstwa z art. 217. § 1. k.k. w zb. z art. 190. § 1. k.k.

w zw. z art. 11. § 2. k.k. w zw. z art. 64. § 1. k.k. w zw. z art. 119. § 1. k.w. w zw.

z art. 10. § 1. k.w.

i za to wymierzył mu kary:

a)za czyn opisany w pkt. I. 1., w zakresie w jakim stanowi przestępstwo kwalifikowane z art. 157. § 2. k.k. w zw. z art. 64. § 1. k.k. i na podstawie powołanych przepisów – 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

b)za czyn opisany w pkt. I. 2., w zakresie w jakim stanowi przestępstwo kwalifikowane z art. 217. § 1. k.k. w zb. z art. 190. § 1. k.k. w zw. z art. 11. § 2. k.k.

w zw. z art. 64. § 1. k.k., na podstawie art. 190. § 1. k.k. w zw. z art. 11. § 3. k.k.

w zw. z art. 64. § 1. k.k. – 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

c)za czyny opisane w pkt. I. 1. i I. 2., w zakresie w jakim stanowią wykroczenia kwalifikowane z art. 119. § 1. k.w., na podstawie art. 119. § 1. k.w.

w zw. z art. 9. § 2. k.w. – 20 (dwudziestu) dni aresztu,

ustalając na podstawie art. 10. § 1. k.w., iż wykonaniu podlegają odpowiednio kary 6 (sześciu) i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 85. k.k. i art. 86. § 1. k.k. wymierzone oskarżonemu M. M. jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył

i wymierzył mu karę łączną roku pozbawienia wolności.

III. Oskarżonego **Ł. M.** uznał za winnego tego, że w dniu 13 czerwca 2013 r. około godz. 19:00 przy stawie rybnym znajdującym się w kompleksie leśnym w rejonie B., w gminie M., w województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. M., przy ustalonym podziale ról, naruszył nietykalność cielesną Z. Ś. w ten sposób, że popchnął i przewrócił pokrzywdzonego na ziemię, a następnie przycisnął go kolanami do podłoża, a M. M. przystawiając pokrzywdzonego do głowy ręczny miotacz gazu (...) marki „N. (...)” zagroził mu pozbawieniem życia, czym wzbudził w nim uzasadnioną obawę spełnienia tych słów, po czym M. M. dokonał kradzieży należącej do pokrzywdzonego wędki marki „A. (...)” z kołowrotkiem marki „R.” o wartości 200 (dwustu złotych) zł, tj. przestępstwa z art. 217. § 1. k.k. w zb. z art. 190. § 1. k.k. w zw. z art. 11. § 2. k.k.

w zw. z art. 119. § 1. k.w. w zw. z art. 10. § 1. k.w. i za to na podstawie art. 190. § 1. k.k. w zw. z art. 11. § 3. k.k. w zw. z art. 119. § 1. k.w. wymierzył mu kary 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności i 600 (sześćset) złotych grzywny.

IV. Na podstawie art. 69. § 1. i 2. k.k., art. 70. § 1. pkt 1. k.k. wykonanie orzeczonej wobec Ł. M. kary pozbawienia wolności zawiesił na okres próby
4 (czterech) lat.

V. Na podstawie art. 44. § 2. k.k. orzekł przepadek przedmiotów w postaci szelek operacyjnych z kaburą i ładownicą, naboju i miotacza gazu opisanych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 97 akt pod poz. 7.

VI. Na podstawie art. 230. § 2. k.p.k. zwrócił dowody rzeczowe:

1. w postaci telefonu marki L. wraz z kartą SIM oraz czterech wędek i spławika, opisanych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 97 akt pod poz. od 3 do 6 oraz 8 i 9 – oskarżonemu M. M.,
2. w postaci bluzy koloru niebieskiego opisanej w wykazie dowodów rzeczowych na k. 97 akt pod poz. 10 – Z. Ś.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli: obrońcy M. M.
i Ł. M. oraz prokurator do wszystkich oskarżonych.

Obrońca oskarżonego M. M. zarzucił:

- 1) Na podstawie art. 438.pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mogący mieć istotny wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony M. M.dopusił się popełnienia przypisanych mu czynów,
w sytuacji gdy materiał dowodowy zebrany w przedmiotowej sprawie nie potwierdza powyżej przytoczonego.
- 2) Naruszenie art. 7 k.p.k. mogące mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na uznaniu za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego Z. Ś., pokrzywdzonego Z. F., pomimo że zeznania nie znajdują poparcia w całości
w pozostałym materiale dowodowym tj. zeznaniach świadków oraz wyjaśnieniach oskarżonego.
- 3) Obrazę przepisów postępowania tj. art. 5 § 2 k.p.k. mogącą mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez zaniechanie rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego M. M., wyrażające się na przyjmowaniu przez sąd I instancji wersji wydarzeń najmniej korzystnej dla oskarżonego.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca M. M. wniósł o:

- 1) Zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. M. od wszystkich przypisanych mu czynów wskazanych w pkt 1.1. oraz 1.2. wyroku.

ewentualnie

- 2) Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Ponadto z ostrożności procesowej w przypadku nieuwzględnienia przez sąd powyżej przytoczonego, zaskarżonemu orzeczeniu zarzucam na podstawie art 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu jakiego dokonał oskarżony, oraz relacji do celów jakie kara winna spełniać w zakresie prewencji szczególnej, społecznego oddziaływania oraz wychowania oskarżonego.

W oparciu o powyższy zarzut obrońca M. M. wniósł o:

1) Zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu łagodniejszego wymiaru kary.

ewentualnie

2) Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego Ł. M. zarzucił:

Na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że:

1) oskarżony Ł. M., w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu M. M. a polegających na przystawianiu pistoletu gazowego do głowy pokrzywdzonego, grożeniu pozbawieniem życia oraz zabranii wędki z kołowrotkiem, dział z nim wspólnie i w porozumieniu, przy ustalonym podziale ról - mimo braku ku tym ustaleniom jakichkolwiek dowodów oraz ich sprzeczności z zebrany materiał dowodowy;

2) obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku, mianowicie art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. polegającą na dokonaniu oceny zeznań pokrzywdzonego Z. Ś. w zakresie zaskarżonych ustaleń faktycznych w sposób sprzeczny z zasadami w tych przepisach przewidzianymi.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca Ł. M. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez przyjęcie, iż czyn oskarżonego Ł. M. wyczerpał znamiona art. 217 § 1 k.k. i umorzenie postępowania karnego w oparciu o przepis art. 17 § 1 pkt. 9 k.p.k.

Natomiast **prokurator:**

I. Na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w całości.

II. Apelację wniósł na niekorzyść oskarżonego M. M. i Ł. M..

Powyższemu wyrokowi zarzucił:

III. Na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżonym: M. M. i Ł. M. w chwili podejmowania aktu przemocy wobec pokrzywdzonych nie przyświecał zamiar zaboru w celu przywłaszczenia należących do tych osób narzędzi wędkarskich, w sytuacji gdy

z zeznań pokrzywdzonych, zbieżności czasowej i miejscowej aktu przemocy i aktu zaboru oraz tożsamego modus operandi sprawców wprost wynika, iż taki zamiar istniał w świadomości oskarżonych, co finalnie winno prowadzić do skazania ich za przestępstwo rozboju, a nie za osobne czyny polegające na zadawaniu obrażeń i kradzieży mienia.

IV. Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. polegającą na łącznym kwalifikowaniu - zarówno z Kodeksu karnego, jak

i Kodeksu wykroczeń zachowań przypisanych oskarżonemu, co w przypadku oskarżonego Ł. M. nie pozwala na rozróżnienie podstaw prawnych orzeczonych wobec niego kar.

V. Na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 10 § 1 k.w. polegającą na jego zastosowaniu, w sytuacji gdy w ustalonym przez Sąd stanie faktycznym zabór narzędzi wędkarskich popełniony został po zastosowaniu aktu przemocy, stanowiąc tym samym nowy, odrębny czyn, za który skazanie winno nastąpić z pominięciem instytucji prawnej przewidzianej art. 10 § 1 k.w.

Tak podnosząc, prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wywiezione apelacje tak obrońców oskarżonych jak i prokuratora po części zasługują na uwzględnienie, czego konsekwencją w opisaney poniżej części stała się zmiana wyroku Sądu I instancji. I tak apelacja obrońcy M. M. doprowadziła do zmiany orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, poprzez jej złagodzenie do 10 miesięcy, zaś na skutek apelacji obrońcy Ł. M. oraz prokuratora Sąd Apelacyjny uwzględnił zarzuty kwestionujące przypisanie Ł. M. czynu z art. 119 § 1 k.w.

Nie zasługują natomiast na uwzględnienie apelacje obrońców w części kwestionującej błędy w ustaleniach faktycznych i ocenę zebranego materiału dowodowego. Sąd I instancji kierując się nakazem dążenia do prawdy, wynikającym z art. 2 § 2 k.p.k., prawidłowo i w sposób wyczerpujący zgromadził i ujawnił w sprawie materiał dowodowy. Zadośćuczynił tym samym wymogom art. 410 k.p.k. Niewątpliwie w sposób należyty uzupełnił materiał dowodowy zgodnie z zaleceniami Sądu Apelacyjnego wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 lutego 2014 r. uchylającym uprzedni wyrok i przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania (k.502-518). W toku przeprowadzonej kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku Sąd Odwoławczy stwierdził, że poczynione przez Sąd meriti ustalenia odnośnie przebiegu i okoliczności rozpoznawanych zdarzeń stanowiące podstawę faktyczną zaskarżonego orzeczenia są trafne. Ustalenia te poczynione zostały bowiem w oparciu o prawidłową, uwzględniającą zasady i wskazania, o których mowa w art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., ocenę wszystkich przeprowadzonych dowodów.

Jak to wynika z pisemnych motywów rozstrzygnięcia, Sąd Okręgowy swoje ustalenia w zakresie czynu z dnia 9 czerwca 2013 r., poczynił w oparciu o częściowe zeznania A. W., zeznania pokrzywdzonych Z. F.

i Z. Ś. oraz częściowo wyjaśnienia oskarżonych. Natomiast ustalenia w zakresie czynu z dnia 13 czerwca 2013 r., którego M. M. dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z synem Ł. M. i którym pokrzywdzony został Z. Ś., Sąd Okręgowy poczynił w oparciu

o częściowe zeznania A. W., M. J. i D. J., zeznania pokrzywdzonych Z. F. i Z. Ś. oraz częściowo wyjaśnienia oskarżonych. Ocena zaś wskazanych wyżej wyjaśnień i zeznań, jako logicznych i spójnych, ale przede wszystkim korespondujących ze sobą wzajemnie, nie została w ocenie Sądu Apelacyjnego podważona w apelacjach obrońców.

Całkowicie nietrafnie obrońca oskarżonego M. M. forsuje tezę

o dowolnej ocenie zeznań pokrzywdzonych Z. Ś. oraz Z. F., a tym samym błędnego ustalenia w zakresie użycia przez oskarżonego wobec pokrzywdzonych przemocy, jak również użycia, grożenia, oraz posługiwania się gazem przez oskarżonego, nie wskazując w uzasadnieniu, zeznania których konkretnie świadków i w jakim zakresie podważa. Sąd Apelacyjny podziela argumentację Sądu Okręgowego, na podstawie której przypisał sprawcom działanie wspólnie i w porozumieniu, jednocześnie wyczerpująco wskazując z jakich powodów i w jakim zakresie uznał za wiarygodne zeznania Z. F. (str. 17 uzasadnienia, k. 784) oraz Z. Ś. (str. 16-17 uzasadnienia, k. 783-784).

Również nietrafnymi okazały się zarzuty obrońcy oskarżonego Ł. M., podważające ocenę zeznań pokrzywdzonego Z. Ś., co do stosowana przez oskarżonego gróźb wobec pokrzywdzonego. Reagując na stanowisko, obrony zauważyć należy, iż oskarżony wyjaśniając w związku ze zdarzeniem dotyczącymi Z. Ś. przyznał, że ojciec posiadał broń i trzymał ją w ręku jak wysiadał z auta, ale jednocześnie zaprzeczył, by widział jak przystawiał ją pokrzywdzonemu do głowy. Powyższe stwierdzenia – w zestawieniu z wiarygodnymi zeznaniami pokrzywdzonego oraz wyjaśnieniami Ł. M. na

temat okrzyku ojca „stój, bo strzelam” – jak słusznie ustalił Sąd I instancji jawiły się jako wewnętrznie sprzeczne, a przez to niewiarygodne. Jednocześnie wobec okoliczności, w których znalazł się pokrzywdzony (las, brak osób postronnych, obecność dwóch oskarżonych oraz kolejnych osób im towarzyszących) słusznie Sąd I instancji, uznał za wiarygodne zeznania Z. Ś., w których wskazał, że zachowanie oskarżonych spowodowało u niego przerażenie „(...)bałem się wstać. Bałem się, że jak mnie zastrzelą, to kto mnie znajdzie w tym lesie” (k. 718), „płakałem żeby mnie nie bili, bo bałem się, że jak się coś stanie, to kto mnie tu znajdzie w tym lesie” (k. 308).

Ponadto powyższe ustalenia miały swoje źródło zarówno w dokumentach urzędowych oraz takich, które nie nosiły waloru dokumentów urzędowych, ale sporządzone były przez inne instytucje na potrzeby tego procesu. Materiał ten nie był kwestionowany ani przez strony ani przez sąd z urzędu.

Reasumując tę część rozważań, Sąd Apelacyjny zauważa, że zabiegiem wyraźnie polemicznym jest stanowisko obrońców prezentowanych w uzasadnieniach środków odwoławczych. W pisemnym uzasadnieniu Sąd Okręgowy bowiem w sposób wyczerpujący, a nawet drobiazgowy wskazał, którym z dowodów, w jakim zakresie i dlaczego dał wiarę, bądź też, dlaczego odmówił im wiary. Swoje stanowisko należy uzasadnić z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazań wiedzy. W konsekwencji brak jest powodów do kwestionowania ustaleń faktycznych, które legły u podstaw orzeczenia o odpowiedzialności oskarżonych za zarzucane czyny.

Nie zasługuje również na uwzględnienie apelacja, rzecznika oskarżenia, w zakresie w jakim kwestionuje ustalenie Sądu I instancji, iż oskarżonym w chwili podejmowania aktu przemocy wobec pokrzywdzonych nie przyświecał zamiar zaboru w celu przywłaszczenia należących do tych osób narzędzi wędkarskich, czego konsekwencją jest brak możliwości przypisania oskarżonym przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. Wskazanego zarzutu Sąd Apelacyjny nie podziela, a akceptuje ocenę poczynioną przez Sąd Okręgowy i prowadzącą do wniosku, iż zarówno w przypadku czynu z dnia 9 czerwca jak i 13 czerwca 2013 r. skarżeni popełnili dwa przestępstwa kwalifikowane z art. 217. § 1. k.k. w zb. z art. 190. § 1. k.k.

Uzasadniając powyższe stanowisko Sąd Okręgowy trafnie wskazał, iż przestępstwo rozboju jest kwalifikowaną postacią kradzieży, zaś jego istota polega na tym, że sprawca stosuje przemoc lub groźbę użycia natychmiastowego gwałtu na osobie po to, aby niesłusznie zawładnąć rzeczą i ją przywłaszczyć. Jest to więc przestępstwo umyślne, które można popełnić jedynie z zamiarem bezpośrednim, tak co do celu działania, jak i używanych środków. Przesądza to, że posłużenie się przez sprawcę jednym z wymienionych w art. 280. § 1. k.k. sposobów oddziaływania na osobę musi mieć miejsce przed lub co najmniej w chwili dokonywania zaboru rzeczy.

Tymczasem w przypadku obu zachowań M. M. i Ł. M. nie można mówić o zamiarze bezpośrednim, jak bowiem wynika z ujawnionego materiału dowodowego – w wypadku obu pokrzywdzonych – M. M. nie miał w ogóle zamiaru dokonania kradzieży wędek, a tym bardziej przy użyciu przemocy, czy innych sposobów lub narzędzi wskazanych w przepisie art. 280. k.k. Powyższe znajduje potwierdzenie w ustalonym w sposób należyty przez Sąd Okręgowy stanie faktycznym. Oskarżony M. M. po przybyciu nad staw dopiero gdy zobaczył wędkarzy, którzy łowili ryby miał zamiar jedynie „wygonić”

z tego miejsca wędkujących tam Z. F., jak i Z. Ś.. Powyższe znajduje uzasadnienie w pragnieniu oskarżonych, co do wyłączności dysponowania terenem, stawem oraz pływającymi w nim rybami. Zatem jako słuszny należało uznać wniosek poczyniony przez Sąd Okręgowy, że bezpośrednim zamiarem oskarżeni obejmował jedynie te zachowania, które miały skutkować usunięciem wędkujących (tak Z. F., jak i Z. Ś.) z tego miejsca, zaś do zaboru wędek dochodziło dopiero po zakończeniu czynności zmierzających do przegonienia korzystających ze stawu i za karę.

Z tych względów – wobec braku znamion rozboju w działaniu oskarżonego M. M. – sąd uznał, że w przypadku zdarzenia z dnia 9 czerwca 2013 r. doszło do popełnienia przez M. M. przestępstwa polegającego na innym niż ciężkie uszkodzenie ciała, które spowodowało u Z. F. naruszenia czynności narządu ciała na okres poniżej 7 dni, a więc czynu kwalifikowanego z art. 157. § 2 k.k., o czym Sąd Apelacyjny orzekł w pkt I ppkt 1.

W przypadku zdarzenia z dnia 13 czerwca 2013 r. Sąd I instancji uznał, że doszło do popełnienia przez M. M. i Ł. M. działających wspólnie i w porozumieniu, przy ustalonym podziale ról, przestępstwa na szkodę Z. Ś., który został popchnięty i przewrócony na ziemię przez Ł. M., a następnie przyciśnięty kolanami do podłoża bez spowodowania u niego żadnych obrażeń – stąd jedynie naruszono jego nietykalność cielesną, co jest występkiem penalizowanym w art. 217§1k.k., jak również przestępstwa kwalifikowanego z art. 190§1k.k., skoro równocześnie niemal i korzystając z unieruchomienia pokrzywdzonego M. M. groził pokrzywdzonemu, przykładając mu do głowy miotacz gazowy w kształcie broni krótkiej, to tym samym spełnione zostały przesłanki do uznania, że obaj oskarżeni dopuścili się wspólnie

i w porozumieniu groźby karalnej. Przy dokonaniu tego czynu obaj oskarżeni współdziałali ze sobą, a przez to obejmowali go – każdy z osobna – swoim zamiarem, nawet jeśli w chwili kiedy wysiadali z auta takiego jeszcze nie posiadali. Przestępstwo to, jak wskazują wyjaśnienia obu oskarżonych i wiarygodna część zeznań J. – zainicjował M. M. a Ł. M. podjął w pełni świadomy w nim udział, dzieląc ocenę ojca, że w taki sposób należy wędkarza wygonić z tego terenu.

Sąd Apelacyjny dzieląc powyższe, stanął na stanowisku, że zarówno M. M., jak i jego syn Ł. obejmowali zamiarem bezpośrednim całość tego działania, tj. naruszenia nietykalności cielesnej Z. Ś., jak i kierowaną do niego groźbę karalną, ich zachowanie było bowiem intencjonalne, zmierzające do wywołania obawy u pokrzywdzonego, a więc podjęte w ramach zamiaru bezpośredniego.

Akceptując powyższe ustalenia faktyczne i poczynioną na tej podstawie ocenę materiału dowodowego, jak również ocenę prawną we wskazanym zakresie, Sąd Odwoławczy, nie uwzględnił zarzutów apelacji w tym zakresie.

Sąd Apelacyjny podzieliła natomiast w pozostałym zakresie zarzuty prokuratora, które skutkują zmianą zaskarżonego orzeczenia. I tak trafnie rzecznik oskarżenia wskazuje, iż Sąd I instancji stojąc na stanowisku, iż w zakresie zdarzenia z dnia

9 czerwca 2013 r. oskarżony M. M. zamiar zaboru wędki powziął dopiero po zakończeniu zachowania z art. 157 § 2, niewłaściwie przyjął, że te dwa wyodrębnione zachowania stanowią jeden czyn. Wprawdzie wskazane w pkt. I ppkt 1 czyny popełnione zostały w tym samym miejscu i czasie i w stosunku do tej samej osoby, jednakże wyeliminowanie przez Sąd I instancji zamiaru co do zaboru wędki, winno skutkować skazaniem M. M. za zupełnie odrębny czyn kwalifikowany z art. 119 § 1 k.w., bez sięgania po instytucję prawną przewidzianą

w art. 10 § 1 kw. albowiem czyn oskarżonego z dnia 9 czerwca 2013 r. nie wyczerpał zarazem znamion wykroczenia i przestępstwa. Do wyczerpania znamion wykroczenia doszło bowiem dopiero po popełnieniu czynu innego niż ciężkie uszkodzenie ciała, które spowodowało naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni, a więc nie w warunkach określonych w art. 10 § 1 k.w.

Konsekwencją przyjęcia, iż mamy do czynienia z dwoma czynami jest skazanie M. M. za występki (pkt. I ppkt 1) i odrębnie za wykroczenie, o czym Sąd Apelacyjny orzekł w pkt 4a.

W zasadzie analogiczne należy się odnieść do zdarzenia z dnia 13 czerwca 2013 r. opisanego w pkt II ppkt 2 zaskarżonego orzeczenia, jeśli chodzi o M. M., czego konsekwencją było skazanie M. M. za występki (pkt. I ppkt 2) i odrębnie za wykroczenie, o czym Sąd Apelacyjny orzekł w pkt 4b.

Jednocześnie rację miał zarówno rzecznik oskarżenia, jak i obrońca oskarżonego Ł. M., co do braku podstaw przy przypisaniu w ramach współsprawstwa Ł. M. zamiaru kradzieży wędki będącej własnością Z. Ś. (art.119 § 1 k.w.). Należy bowiem wskazać, iż M. M. już od pierwszego przesłuchania wyjaśniał, iż „ja powiedziałem do niego (Z. Ś.) zabieraj swoje, rzeczy wędka zostaje” (k. 95), „tak naprawdę to chciałem te wędki zniszczyć” (k.110). Z wyjaśnieniami tymi korelują zeznania pokrzywdzonego Z. Ś., który zeznawał, iż wędkę tę zabrał mu „ten stary M.". Brak jest jednocześnie ustaleń, które pozwalałyby na wnioskowanie, że między Ł. M., a jego ojcem istniało porozumienie, co do faktu kradzieży wędki. Jak bowiem wcześniej wskazano - wędka została zabrana przez M. M., a w czasie zdarzenia nikt nie potwierdził, ażeby sprawcy rozmawiali między sobą o kradzieży wędki.

W konsekwencji wyeliminowane zostały te uchybienia orzeczenia, na które wskazuje prokurator, co spowodowało złagodzenie orzeczonej w stosunku do M. M. w pkt. II części dyspozytywnej kary łącznej pozbawienia wolności do 10 miesięcy (pkt I ppkt 3). Sąd Apelacyjny przy wymiarze kary łącznej zastosował zasadę pełnej absorpcji, uznając, iż pomiędzy pozostającymi w zbiegu przestępstwami zachodzi ścisły związek podmiotowy i przedmiotowy, który sprawia, że granica pomiędzy zbiegiem pomijalnym a zbiegiem realnym nie jest wyraźnie zarysowana. Podkreślić należy, że to właśnie charakter więzi zachodzących między pozostającymi w realnym zbiegu przestępstwami, objawiającej się bliskością (zwartością) czasową, ale i popełnieniem czynów powiązanych ze sobą wspólnym zamiarem czy ciągiem działań sprawcy (...) sprawia, że "przy tego typu sytuacjach zaciera się indywidualny charakter poszczególnych przestępstw, a ponownej oceny wymaga całe zjawisko, na które złożyły się wszystkie przypisane czyny. Taka sytuacja może doprowadzić do zastosowania pełnej absorpcji" (wyrok SA w Gdańsku z 5 listopada 1998 r., II Aka 260/98, Biul. SA w Gdańsku 1999, z. 1, s. 108; S. Zabłocki, P. Wypych, Orzecznictwo..., s. 118).

Jednocześnie wyodrębniając z przypisanych M. M. występów, dwóch wykroczeń kwalifikowanych z art. 119 § 1 k.w., należało zastosować zasadę postępowania przy realnym zbiegu wykroczeń, którą reguluje przepis art. 9 § 2 k.w.. Przepis ten jest jasno sformułowany i stanowi, że w sytuacji, gdy sprawca odpowiada za popełnienie kilku wykroczeń w jednym postępowaniu, stosuje się (tak jak w przypadku zbiegu przepisów) jedną sankcję wyznaczoną przez przepis najsurowszy. Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny w pkt 4 wymierzył M. M. łącznie karę 600 (sześciuset) złotych grzywny.

Orzeczenie o wynagrodzeniu za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym oparte jest na treści art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 z późn. zm.) oraz § 14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Zważywszy na rozmiar wymierzonych oskarżonym kar oraz fakt, że nie posiadają oni żadnego majątku, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd Apelacyjny zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym.